

Dr. Gerber Pál
(1930–1993)

SÓKI Imre

A halál megint egy gazdag élet végére tett pontot. Nem értjük – vagy nem akarjuk érteni –, hogy egy kiegyensúlyozott, nagytudású ember egyszerűen nincs, hogy többet nem beszélgethetünk vele, hogy többet nem kérhetjük ki szakmai tanácsait. Pedig hányszor mentünk kikérni a nyugdíjas főgeológus véleményét.

Hányszor adott jótanácsot vértesszomjai tanyájának fehér asztalánál – egy-egy általa készített különleges ital elfogyasztása közben. Szerettünk odamenni – nemcsak a kellemes környezet miatt – hanem nyugodt, magabiztos, kedves természete miatt is.

1993. szeptember 10-én Budapesten a Farkasréti-temetőben megtapasztalhattuk a szomorú valóságot. Dr. Gerber Pál nyugalmazott főgeológus rövid betegség után eltávozott az élők sorából. Amikor több száz ember társaságában elkísértük utolsó útjára, eszünkbe jutott küzdelmes, de mégis boldog és kiegyensúlyozott élete.

1930. február 17-én született Bakócán (Baranya megyében). Minthogy édesanyja postamester volt, a családnak többször kellett lakóhelyet változtatnia. 1931-ben Ibfára, 1939-ben Cséparára költöztek. A család nehéz anyagi körülmények között élt, mert a

műszerész édesapának és a postás édesanyjának az öt gyermek felnevelése igen sok gondot okozott.

Középfiskoláit Budapesten a II. Rákóczi Ferenc Gimnáziumban végezte, ahol 1949-ben szerzett érettségi bizonyítványt. Ezután beiratkozott az Eötvös Loránd Tudományegyetemre, ahol 1953-ban geológus diplomát kapott.

Az egyetem elvégzése után a Magyar Állami Földtani Intézetben dolgozott néhány hónapot, ahonnan 1954. április 1-i hatállyal – felső utasításra – a Tatabányai Szénbányászati Tröszt-höz helyezték. Itt üzemi geológusként tevékenykedett, majd 1957-ben áthelyezték a Tröszt Geológiai Csoportjába.

1957–1988 között a Tröszt majd Vállalat központjában dolgozott, gyakorlatilag azonos munkakörben. Csupán a szervezet, a beosztás, a csoport, osztály neve változott. 1957–1972 között a Geológiai Csoporton, majd a Bányaföldtani Osztályon belül főelőadó volt. 1972–1974-ben a Hidrogeológiai Osztály osztályvezetői beosztását töltötte be. 1974. XI. 1-én a Hidrogeológiai és Bányaföldtani Osztály összevonásával kinevezték a Bányaföldtani Osztály vezetőjének, egyben a Vállalat főgeológusának. Ezt a beosztást töltötte be 1988-ig, nyugdíjba vonulásáig.

Szakmai tevékenységét általában a hidrogeológiai vonalon fejlesztette ki. Ebben a témakörben szerezte meg a doktori fokozatot is. Nevéhez sok hidrogeológiai gyakorlati-elméleti megoldás fűződik. Vízbetörések megelőzésében, elzárásában óriási gyakorlatra tett szert. Elméleti tudását rengeteg tanulmány, szakkikk, összefoglaló földtani zárójelentés példázza.

Természetesen, mint főgeológus, jártas volt az ásványi nyersanyagok készlet-számításában, a földtani kutatásban, a geofizikában is. Még arra is maradt ideje, hogy néhány évig a Miskolci Műszaki Egyetemen oktasson, vagy tagja, illetve vezetőségi tagja legyen a Magyar Karszt- és Barlangkutató Társaságnak, a Magyarhoni Földtani Társulatnak, az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek, a Magyar Hidrogeológiai Társaságnak. Szakmai tevékenységét magas kitüntetésekkel ismeték el.

Fantasztikus munkabírása és munkatempója volt. Nem riadt vissza a késői hazamené-
sektől, a szombat-vasárnapi hivatali munkától. Üdülni alig üdült. Természetesen ehhez otthon megkapta a megértő családi háttérrel. Ha a munkája sokat is távol tartotta az otthonától, mégis rendkívül családtisztelő, családját rajongásig szerető embernek ismertük meg.

1988-ban kiegyensúlyozottan, szakmai tevékenységét nem félretéve, kollegiális kapcsolatait fenntartva vonult nyugdíjba. Azt hittük, hogy ez az állapot hosszú évekig fennmarad. Ma már tudjuk, hogy ez nincs így. De amikor feljegyzéseiben, hátrahagyott szakmai irataiban keresgélünk, amikor szakkikkeit olvassuk, érezzük, hogy ő nem csak a múltban létezett, hanem szellemiségével megalapozta a jövőjét is.